

[Ministeren for statens lønning- og pensionsvæsen.] stemænd i almindelighed, herunder kongeligt udnævnte tjenestemænd, samt bestemmelsen i § 64, der specielt omhandler dommere.

Tjenestemandsansættelsen fik sin nærmere udformning i slutningen af forrige århundrede gennem en række styrelseslove. I 1919 blev omkring 70 tjenestemandsløve og styrelseslove samlet i tjenestemandsløven.

Den hidtidige lovgivning har været kendetegnet ved, at der i lovsform er truffet bestemmelser i alle detaljer vedrørende tjenestemændenes løn- og ansættelsesvilkår. Dette i forbindelse med de for tjenestemænd særlige beskyttelsesregler betyder, at tjenestemandssystemet er meget lidt fleksibelt. I perioder, hvor samfundsudviklingen er rolig og jævn, har man betragtet dette som et gode, og man har ofte fremhævet tjenestemandsansættelsens stabilitet. I tiden efter krigen og især i den nyeste tid, hvor den økonomiske og sociale struktur i samfundet undergår hastige og voldsomme ændringer, har denne stabilitet imidlertid ytret sig som en stivhed, der har vanskeliggjort tjenestemandssystemets tilpasning til det moderne dynamiske samfund.

Da tjenestemandskommissionen blev nedsat i november 1965, fik den til opgave at udarbejde forslag til en revision af efterlønsystemet for statstjenestemænd og for folkeskolens og folkekirkeens tjenestemænd. Endvidere blev kommissionen anmodet om at fremkomme med forslag til løsning af andre problemer, som udviklingen siden 1958 havde gjort det ønskeligt at søge løst, således at spørgsmål af særlig karakter kunne udtages til forlods behandling og forslag til deres løsning fremsættes uden at afvente afslutningen af kommissionens øvrige arbejde.

Kommissionen måtte imidlertid opgive forlods at udtage visse særlig hastende lønstrukturproblemer til særskilt behandling, fordi det konstateredes, at selv om det vel ville være teknisk muligt at rette en-

kelte af skævhederne noget op, ville en sådan midlertidig og delvis løsning medføre, at den tilbageværende, ikke-reviderede del af lønsystemet blev belastet med nye skævheder.

Kommissionen fik herefter i maj 1966 et supplerende kommissorium, hvorefter det blev overdraget den at behandle spørgsmålene om den fremtidige ordning af tjenestemændenes løn- og andre ansættelsesvilkår som helhed.

Under kommissionens videre arbejde har man tillige ladet undersøge, hvorledes de principper for et nyt tjenestemandssystem, som kommissionen arbejdede med, kunne bringes til anvendelse på tjenestemænd i statens åndssvageforsorg og på det inden for børne- og ungdomsforsorgen beskæftigede personale, der er ansat på tjenestemandslignende vilkår. Undersøgelserne har fået et positivt udfald, og der er herved åbnet mulighed for at løse påtrængende opgaver på disse områder.

I foråret 1968 afgav de under kommissionen nedsatte udvalg beretninger indeholdende bl. a. udkast til lov om statens tjenestemænd og lov om tjenestemandspension. Der blev tillige udarbejdet udkast til midlertidige bestemmelser om normering og klassificering.

En afslutning af kommissionsarbejdet viste sig imidlertid ikke mulig på dette tidspunkt. I august 1968 meddelte jeg derefter kommissionen, at regeringen i overensstemmelse med sine tidligere udtalte ønsker gerne så en tjenestemandreform gennemført så snart som muligt. Med henblik på at sikre folketinget bedst mulig tid til at behandle lovforslagene henstillede jeg, at kommissionen afgav betænkning omkring årsskiftet, for så vidt angik lov om statens tjenestemænd og lov om tjenestemandspension, idet det måtte skønnes, at arbejdet med disse to lovforslag kunne gøres færdigt til det nævnte tidspunkt. Samtidig henstillede jeg, at kommissionens arbejde med klassificering af tjenestemænd videreførtes, således at forslag til lov herom kunne